

Deze lofuiting was gewis voor Dokus de grootste belooning.

— Laat ons nu eens terdege overleggen wat we gaan doen, ging Jan voort. Gij, moeder Wanna en Alwina, zijt thans zonder schuilplaats. Welk is uw voornemen?

— In deze streek blijven, waar de menschen zoo onrechtvaardig en vijandig jegens ons zijn, kunnen wij niet, antwoordde de oude vrouw. We zullen dus heengaan, altijd voort, tot we ergens een brave ziel ontmoeten, die ons, in ruil voor onzen arbeid, brood en een onderkomen verschaft.

— En zoo gij die niet vindt?

— Dan weze de Heer ons genadig!

— Hoor eens, moeder Wanna, uw plan lacht mij geenszins toe. Mag ik u eens een voorstel doen?

— Ik luister.

— 't Is heel eenvoudig. Gaat met ons. Wij zijn twee flinke, brave jongens, die u zullen doen eerbiedigen door wie het ook zij. Gij zult een moeder, en Alwina een zuster voor ons zijn. Wilt ge?

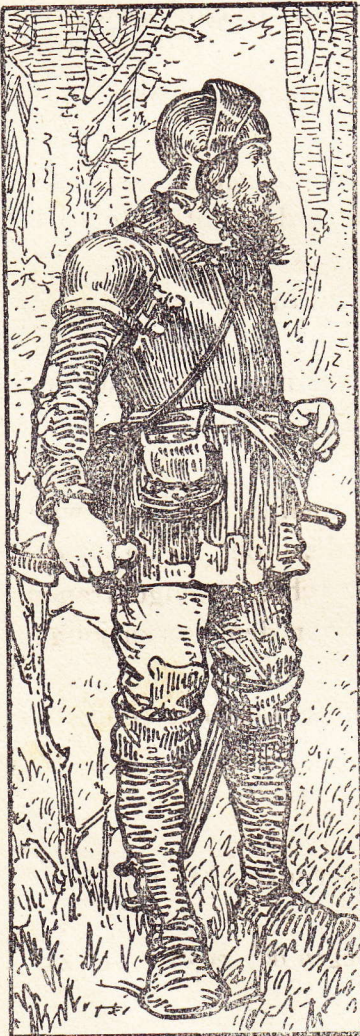
De beide vrouwen legden tot antwoord de hand in die van Jan en Dokus.

Schol die heel aandachtig toegelusterd had, liet een vroolijk geblaf hooren, ten teken dat dit besluit zijn algeheele goedkeuring wegdroeg. Jan nam Wanna onder den arm.

— Zie zoo, sprak hij vroolijk, we gaan op weg. Men heeft mij verteld, dat er aan genen kant van dit bosch een stad ligt, die Diksmuide heet. Daar gaan wij heen.

— Heel wel, merkte Dokus aan, maar men heeft ons ook gezegd dat dit bosch zeer onveilig is, en...

— Zijt gij bang, Dokus?

Willem Staalhart.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS